

σεν ἐν ταῖς εἰρκταῖς τῆς Burguo, καὶ ὁ πάσσα-
λος ἐφ' οὗ ἐβασίσθη ὁ συγγραφεὺς διὰ τὸ Coup
final? Καὶ οἱ ἄγριοι τῆς Ἀμερικῆς; Ὅποια ἀ-
πάτη! — ὦ! νὰ μὴ, ὦ! νὰ μὴ ἐγεννώμην!
ἀνακράζει ὁ δαίλαιος τραγωδοποιός, παρὰ νὰ
ὑποπέσω εἰς τοιοῦτον φρικῶδες ἱστορικὸν λάθος!
οἴμοι τοῦ δυστήνου! ἰαπαπαιάξω. Ὁ κύριος
Σωφρονίδης, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔθραυσε τὸν
κάλαμόν του ῥίψας εἰς τὸ πῦρ καὶ δέσμεν ἀνεκ-
δότων δραμάτων ζυγίζουσιν κατὰ μέσον ὅρον
ὁκάδας τρεῖς καὶ δράμια ἐξήκοντα. Δὲν πισεύω
νὰ μὴ φρονῆτε μετ' ἐμοῦ ὅτι ἡ θραῦσις ἐνός
ποιητικοῦ καλάμου καὶ ἡ πυρπόλησις στοιβάδος
ἀνεκδότων χειρογράφων, ἰσοδυναμεῖ μὲ κατὰ-
πτωσιν κεραυνοῦ καὶ ἀπαγχόνισιν πατριάρχου.

ΕΤΕΡΟΝ.

Ὁ Παννυχίδης εἶναι καὶ αὐτὸς ποιητής, ἀλλὰ
ποιητὴς τοῦ συρμοῦ. Γνωρίζετε τοὺς ποιητὰς
τοῦ συρμοῦ. Εἶναι ἐν εἶδος σοσιαλιστῶν καὶ
κοινοκτημόνων τῆς φιλολογίας. Στερηθέντες ὑπὸ
τῆς φύσεως τοῦ θείου τῆς ποιήσεως δώρου ἀντι-
καθιστῶσιν αὐτὸ διὰ τῆς τέχνης ἥτοι τῆς κλο-
πῆς, ὅπως αἱ στερούμεναι ωραιότητος γυναῖκες
ἀντικαθιστῶσι τὰ ἐλλείποντα θέλγητρα διὰ ξέ-
νων προσθέτων. Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ἔχω φαντα-
σίαν, λέγει ὁ Παννυχίδης, μὴ δὲν ὑπάρχει ἀφθο-
νος τοιαύτη εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου; Τίς ἡ ἀ-
νάγκη νὰ πλάσω εἰκόνας ἀφοῦ ὑπάρχουσιν ἐτοι-
μαὶ καὶ ἀνέξοδοι εἰς τὸν Λαμαρτίνον καὶ τὸν
Βύρων; Διατί τάχα ἡ κοινοκτημοσύνη (ἡ κύ-
ριος Παννυχίδης εἶναι σοσιαλιστής;) νὰ μὴν ἐπεκ-
τείνεται καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν; Εἶναι ἀληθές
ὅτι δὲν γνωρίζω τόσον ἐμπείρως τὴν γαλλικὴν
καὶ τὴν ἀγγλικὴν, ἀλλὰ τὰ λεξικά θὰ μὲ σώ-
σωσιν. Ὑπὸ τοιούτων γενναίων σκέψεων ἐμφο-
ρούμενος, ὁ Παννυχίδης μετέφρασε τῇ βοηθείᾳ
τοῦ γαλλοελληνικοῦ λεξικοῦ τοῦ κ. Βαρβάτη
στροφάς τινες ἐκ τοῦ Λαμαρτίνου καὶ κατεχώ-
ρισεν αὐτάς ἐν τινὶ ἐφημερίδι, ὑπογράφας τὸ
ὄνομά του μὲ στοιχεῖα τῶν 16 στιγμῶν,
ἐκ τῶν ωραίων ἐκείνων στοιχείων, τὰ ὅποια
μόνος ὁ κύριος Μηλιῶδης κατασκευάζει. Ἀλλὰ
φεῦ! Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐξεδόθη τὸ
Ε' φυλλάδιον τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης (1)

περιέχον τὴν αὐτὴν μετάφρασιν τοῦ αὐτοῦ ποιή-
ματος ὑπὸ τοῦ κυρίου Ἀγγέλου Βλάχου. Ὁ κ.
Βλάχος τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἦτο πασῶς Ἀγ-
γελος διὰ τὸν κύριον Παννυχίδην. Ἐκτοτε ὁ ἡ-
ρώς μας προσπαθεῖ νὰ γράψῃ πρωτοτύπους στροφάς.
Τὸ ἐπιτυγχάνει; οὐκ οἶδα! Τοῦτο μόνον
γνωρίζω ὅτι προχθὲς ἠγόρασα ἀπὸ τὸ κουρεῖον
ὁ Παρθενῶν φιάλην ἀρωματικοῦ ἐλαίου, ἣν ὁ κα-
ταστηματοάρχης εὐγενῶς φερόμενος περιετύλιξεν
εἰς τεμάχιον χάρτου, ἐπὶ δὲ τοῦ χάρτου ἐκείνου
ὑπῆρχον στίχοι ἀτελεῖς, οἱ μὲν ἐστερημένοι κε-
φαλῆς οἱ δὲ οὐρᾶς. Ἐπειδὴ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ
γραφὴ μοὶ ἦν γνωστὴ, ἠρώτησα τὸν εὐγενῆ κου-
ρέα ποῦ εὔρε τὸ χαρτίον ἐκεῖνο. Μὲ ἀπήντησεν
ὅτι ἡ ἐξαδέλφη τῆς κουμπάρας του, ὑπηρέτρια
εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐνθα κατοικεῖ ὁ Παννυχίδης,
τῷ ἐπρομήθευε πολλάκις ἄχρηστον χάρτην ὅταν
ἐπερίσσειεν ἀπὸ τὰς ἀνάγκας τοῦ ξενοδοχείου.
Ἐννοεῖς ἤδη ἀναγνώστα ὅτι οἱ ἀκέφαλοι ἐκεῖ-
νοι στίχοι ἦσαν τοῦ Παννυχίδου. Πτωχὲ νέε!
Ἔθε αἱ ἐκτρώσεις αὐταὶ τῆς νεαρᾶς σου Μού-
σης νὰ ᾧσιν οἱ πρόδρομοι τοκετῶν παχυθρεμμέ-
νων στίχων, οἵτινες νὰ μὴ καταντῶσιν εἰς τὸν
Παρθενῶνα!

Σὲ βλέπω δακρύοντα ἀναγνώστα, θὰ κλαύ-
σης καὶ θὰ συγκινηθῇς πολὺ περισσότερον ὅταν
μάθης καὶ τὰς ταλαιπωρίας τοῦ ἐμπορικοῦ βίου.
Θὰ μοὶ παρατηρήσης ἴσως ὅτι λαλῶ ἄσυναρτή-
τως πηδῶν ἀπὸ τῆς ποιήσεως εἰς τὸ ἐμπόριον.
Ἀπατάσαι. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, καθὼς κατηντή-
σαμεν λέγων ποίησις λέγεις ἐμπόριον. Ὁ Πή-
γασος ἀπώλεσε τὰ πτερὰ του καὶ δὲν δύνασαι
νὰ τὸν διακρίνης ἀπὸ τὸν ἵππον ὅστις ἔλκει τὸ
δίτροχον ἀμαξίδιον τοῦ δημοσίου καὶ παχυσώ-
μου λειτουργοῦ Χονδρο-Κώστα.

ΑΒΑΠΤΙΣΤΟΣ. (ἐκκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Περὶ Καφουράς.

Ἡ Καφουρά εἶναι φυτικὸν ἢ προῖον ἀπολαμ-
βανόμενον διὰ τῆς ἀποστάξεως τῶν κεκομμένων
ξύλων καὶ τοῦ κορμοῦ τινος δένδρου καλουμέ-
νου *Lamus Camphora* (Δάφνη καφουρώδης)
καὶ τινος ἄλλου ὀνομαζομένου *Dryobalanops*
Camfora. Ἐν τῷ τελευταίῳ δένδρῳ εὐρίσκεται
ἐν εἶδει ῥευστοῦ καὶ ἐν εἶδει τμημάτων,

(1) Σπουδαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθ-
ήναις ἀπὸ τοῦ μηνὸς δυστυχῶς ὑπὸ Ν. Ματθαίου, τῇ
συμπράξει διαφόρων λογίων.

ἐξ οὗ διὰ τῆς τοῦ δένδρου διασχίσεως ἀπολαμ-
βάνεται. Ἐπειδὴ ἡ Καφουρά εἶναι προϊόν χρή-
σιμον εἰς τὴν ἱατρικὴν, εἰς τὰς τέχνας καὶ εἰς
τὴν οἰκιακὸν βίον πρὸς ἐξολόθρευσιν καὶ πρὸς
προφύλαξιν τῶν φορεμάτων ἐκ τῶν φθοροποιῶν
ἐντόμων, πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι εἶναι φάρ-
μακον τὰ μέγιστα ἐρεθιστικόν. Ἐάν καταπίης
25—30 κόκκους αὐτῆς προκαλεῖ μεγάλην ἐρυ-
θρότητα τοῦ προσώπου, φλόγωσιν τῶν ὀφθαλ-
μῶν, σπασμούς καὶ μανιώδη ἐγκεφαλίτιδα, πα-
ραλυσίαν καὶ ἀποπληξίαν, ὅθεν εἶναι οὐσία δη-
λητηριώδης ἐάν τυχόν καταπιθῇ.

Ἐάν διαλύσῃς ἐν μέρος καφουράς εἰς 6 μέρη
οἶνοπνεύματος ἢ εἰς 6 μέρη κοινοῦ ἐλαίου θὰ
ἀποκτήσῃς 2 φάρμακα καλούμενα Spiritus καὶ
Oleum Camphurata καὶ ὠφέλιμα πρὸς ἐν-
τερικὰς κατὰ ρευματικῶν, ἐνοχλήσεων καὶ κατὰ
τοιούτων ἀλγηδόνων. Ρευστὸν κατασκευαζόμενον
ἐκ τῆς διαλύσεως τῆς καφουράς εἰς ῥακὴν, εἰς
τὸ ὁποῖον προστίθεται ἡ κόκκινος τῆς κοκκίνης πι-
περιᾶς θεωρεῖται εἰς τὴν Ἑωσσίαν τὸ καλλίτε-
ρον καὶ ἀσφαλέστερον μέσον πρὸς διατήρησιν
τῶν φορεμάτων καὶ πρὸ πάντων τῶν γουναρικῶν
ἀπὸ τοῦς σκόρους, καὶ μετὰ τούτου τοῦ ρευστοῦ
ῥαντίζονται τὰ εἰς κιβώτια ἐστοβασμένα φορέ-
ματτα, τὰ ὁποῖα διατηροῦνται ἀξιόλογα. Τὸ ὄνομα
Καμφορά ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς ἀραβικῆς λέξεως
Kabhomfra καὶ Kafour.

Ἐνταῦθα πρὶςθέτομεν καὶ περὶ τινῶν φαρ-
μάκων κατὰ τῶν ἀλγηδόνων τῶν ὀδόντων τὰ
ἐξῆς:

Ἐάν προσθέτῃς πρὸς 2 δραχμὰς βάμματος
τῆς μύρρας 2 κόκκους ὀπίου καὶ 10 κόκκους
Καφουράς καὶ 10 σταγόναις αἰθερίου ἐλαίου τοῦ
ἡδυόσμου τῆς Μένθας θὰ ἀποκτήσῃς ρευστὸν,
τὸ ὁποῖον εἶναι ἐν τῶν καλλιτέρων κατὰ τῶν
σφοδρατέρων πόνων τῶν προερχομένων ἐξ
ἐντερηδωμένων ὀδόντων. Βρέξον βάμβεκα δι'
ὀλίγων σταγόνων καὶ ἐνθεσον αὐτὸν εἰς τὴν
κοιλότητα τοῦ ἀλγοῦντος ὀδόντος σου καὶ ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ σφοδρότεροι πόνοι παύουσιν
ἢ κτευνάζονται, παραχρῆμα δὲ θὰ ἐκθιᾶζῃς
τοῦτο τὸ ἀξιόλογον ὀδονταλγικὸν φάρμακον.
Πολλάκις μόνον τὸ ἔλαϊον τοῦ πιπερώδους ἡδυό-
σμου διαλελυμένον εἰς οἶνόνπνευμα καταπραΰνει
τοὺς δριμυτέρους πόνους παραχρῆμα.

Σ. ΛΑΝΔΕΡΕΓ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

Ο ΠΑΡΑΦΡΩΝ ΕΡΗΜΙΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΥΠΕΡ

ΚΑΜΗΡΟΥ Ε. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἀθήναι. Τυπογραφεῖον «Χρόνου».

Ἀρτίως ἐξεδόθη τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, ἔρ-
γον πρωτότυπον τοῦ μουσοτραφεὺς νέου κυρίου
Παναγιωτοπούλου, ὅπερ μετ' ἐπιστάσις ἀνέ-
γνωμεν. Ἐν αὐτῷ εὗρομεν πλοκὴν ἀξιόλογον,
σκέψεις ὀρθὰς, γλῶσσαν διαρρέουσιν καὶ καθα-
ράν, καὶ ξενισμὸν ὅλως ἀπηλλαγμένην. Τὸ μι-
κρόν ἔργον τοῦ κυρίου Παναγιωτοπούλου συν-
ιστᾷ αὐτὸν οὐκ ὀλίγον, διότι τὸ συγγράφειν μυ-
θιστορίας ἐπιτυχεῖς, ἐν Ἑλλάδι τουλάχιστον,
δὲν εἶναι ἐκ τῶν εὐκατορθώτων. Ἀλλ' ὡς τε ἡ
«Παράφρων Ἐρημίτης» ἔχει τὰ μέγα προτέρη-
μα νὰ ᾖ πρωτότυπος καὶ οὐχὶ μεταπεφρασμένος ἢ
ἀντιγεγραμμένος, καθὰ συνήθως πράττουσι τι-
νὲς τῶν παρ' ἡμῖν διαδραματιζόντων πρόσωπων
λογίου καὶ συγγραφόντων διατριβὰς καὶ Με-
λέτας καὶ σκέψεις καὶ μονογραφίας, ἐν μόνον ἐ-
χούσας πρωτότυπον, τὸν ἀπεργὸν τῆς ξένης
ιδιοκτησίας σφετερισμόν. Συγχαίροντες τὸν ἀ-
γαθὸν φίλον κ. Παναγιωτοπούλου διὰ τὸ καλὸν
ἔργον του, παροτρύνομεν αὐτὸν νὰ ἐξακολουθῇ
καταγινόμενος καὶ ἐγκύπτων εἰς τοιοῦτον εἶδος
συγγραφῆς, διότι, πεπεισμεθα, θέλει ἐπιτυχ-
χάνει.

Ἀθήναι, τῇ 15 Μαΐου 1871.

Α. Σ. Λ.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ καὶ ΛΣΜΑΤΑ.

ΣΤΙΧΟΙ

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΗ.

(σελ. 1—184—8ον ἐν Βραίλα ἐκ τοῦ τυπογρα-
φείου τοῦ Τρίγωνον 1871. — φρ. 3).

Ὅταν ἡ ἀηδὼν ἐπὶ χλοερῶν καθημένη κλά-
δων ᾄδῃ τὸ ἡδυφθαγγὸν αὐτῆς ᾄσμα, ὅταν